

НЕДЕЛЯ НА ВСИЧКИ СВЕТИИ В ХРАМ „СВ. ПРОРОК ИЛИЯ“

Днес на 07.06.2015 г. **1 Неделя след Петдесетница - Неделя на всички светии**, в храм „Св. пророк Илия“ бе отслужена св. Литургия от протоерей Емилиян Костадинов. На проповедта след св. Литургия о. Емилиян припомни на присъстващите богомолци за жертвоготовността на светиите, които смело са засвидетелствали вярата си към Бога, въпреки трудностите през които са преминали, за това как те засвидетелствали вярата и любовта си към Бога по време на гонение на християните. Сред светиите има множество мъченици и великомъченици, отдали живота си за вярата. Той обърна специално внимание на това ние като християни дали сме си задавали въпроса обичаме ли Бога?

Спред о. Емилиян, ако зададем този въпрос на хората, които идват в храма, едва ли не биха се обидили. Но, ако обичаме Бога, то би следвало да доказваме обичта си към Него с дела, да не „изяждаме ближните си“. Неговият апел бе светиите и Божиите угодници да бъдат пример за нас, та да показваме най-вече дела на любов към най-близките си хора, а също и към всички хора, и към враговете си.

След св. Литургия курсистите от Неделното училище заедно се помолиха за здраве на боляща хирстианка - курсистка. Бяха проведени и редовните занимания на Неделното училище в двете възрастови групи. Децата учиха стихотворения, рисуваха; учиха Притчата за талантите, за дарбите, за това каква професия искат да имат и как трябва да се трудят, за да ги запазят и развиват. В заниманията с децата се включиха и учителките на учениците от **105 СОУ „Атанас Далчев“ на Клуб за филантропия**. Техните възпитаници за пореден път се включиха в неделното готвене на Социална кухня при храм „Св. пророк Илия“. Днес менюто беше специално - телешки курбан.

В Неделното училище за възрастни се състоя беседа за Поста и две курсистки представиха кратки извадки от житието на св. Теофан Затворник и на св. ап. Петър, в чиято чест е и началото на настоящият пост.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 07.06.2015

На 07.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. свмчк Теодот, еп. Анкирски

Житие на Св. свмчк Теодот, еп. Анкирски

[ЖИТИЕ НА Св. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ТЕОДОТ, ЕПИСКОП АНКИРСКИ - 07062015](#)> [Житие на Св. свмчк Теодот, еп. Анкирски](#)

КАТО ПЧЕЛИЧКА

От малка Татянка беше пъргаво и весело дете. За това голяма заслуга имаше баба ѝ, която се грижеше за нея. Тя я научи сама да се обслужва според силите си.

Веднъж приготви закуска, но нарочно не сложи лъжичка. Татянка седна на столчето пред малката масичка и запита:

- Бабо, няма лъжичка за млякото.

- Ти можеш сама. Стани, иди до шкафчето и си вземи лъжичка.

Тя беше послушна и сама се обслужи. Друг път като си играеше, стана ѝ топло, и помоли баба си:

- Бабо, съблечи ми горната дреха. Много ми е топло.

- Ти можеш сама - каза баба ѝ.

И наистина Татянка лесно и бързо я съблече. Свикна да прави това, което е по силите ѝ, без да чака наготово. Като се върнеше от работа, майка ѝ искаше да се погрижи за нея, но често чуваше: "Аз мога сама".

Като тръгна на детска градина, всички се чудеха. Тя повече от другите деца можеше да се труди. А когато не беше по силите ѝ, благодареше на лелките в детската градина за помощта.

Веднъж, като се върна у дома, каза ма майка си:

- Мамо, Нинка все чака да я облекат, да ѝ обуят обувките и когато няма кой, тя сяда и започва да плаче.

- Ти не ѝ ли помогна? - запита я майка ѝ.

- Не, мамо. Аз я посъветвах сама да се научи. Това не е трудно. Тя и като порасне все ще чака наготово. А това не е хубаво.

В детската градина всички обичаха Татянка. Тя не задължаваше никого с нищо. Трудът я направи пъргава и много весела. Учителката я сочеше за пример на другите деца. Веднъж каза пред всички:

- Татянка е като пчеличка. Нали сте виждали трудолюбивите пчелички как летят, кацват от цвят на цвят и събират медец. И все си пеят тихичко.

Който се труди, зло не мисли и винаги е весел!

Източник: www.sveta-gora-zograph.com

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 06.06.2015

На 06.06.2015 отбелязваме паметта на:

Преп. наш о. Висарион

Житие на Преп. наш о. Висарион

[ЖИТИЕ НА ПРЕПОДОБНИЯ НАШ ОТЕЦ ВИСАРИОН - 06062015>Житие на Преп. наш о. Висарион](#)

МИСЛИ ЗА ПОСТА И ВЪЗДЪРЖАНИЕТО

Съвместният труд на тялото и душата е същото, както стъпването ту на единия, ту на другия крак и представлява най-

благоуспешно шествие след Господа.

Законът на постничеството е: пребивавай в Бог с ума и сърцето си с откъсване от всичко, отсичайки всяко самоугодие не само в телесното, но и в духовното, като вършиш всичко за Божия слава и за благо на ближните и носиш охотно и с любов постническите трудове и лишения в храната, съня, почивката, в утешенията на взаимното общуване.

Постът е всестранно въздържание, молитвата – всестранно Богообщение; единият защитава отвън, а другата отвътре устремява против враговете огнено всеоръжие. ... Може ли да се мисли, че където няма пост и молитва, там вече има бяс? Може. Вселявайки се в човека, бесовете невинаги показват това, а се притаяват, като тихомълком научават своя стопанин на всяко зло и го отклоняват от всяко добро; и той е уверен, че върши всичко сам, а междувременно само изпълнява волята на своя враг. Но само се залови с молитва и пост – врагът тозчас ще си иде и отстрани ще изчаква сгоден случай да се върне отново; и действително се връща, щом само биват оставени молитвата и постът.

Господ е постил, Апостолите са постили, и при това не малко, а пребивавали, както казва апостол Павел за себе си, *често в пост*; и всички Божии светии са спазвали строг пост, така че ако ни беше дадено да видим райските обители, не бихме намерили там ни един, който да е избягвал поста. Така и трябва. С нарушаването на поста е изгубен раят и поемането на строг пост трябва да бъде сред средствата за възвръщане на изгубения рай.

Загрижи ли се някой поне малко за душата, веднага започва да пости, и колкото е по-силна грижата му, толкова по-строго пости. ... Защото при пост делото върви по-успешно и е по-леко да се овладее душата.

Основата на страстите е в плътта; когато плътта е изтощена, тогава сякаш се подкопава крепостта на страстите и тя се руши. А да се победят страстите без пост, би било чудо, подобно на това да бъдеш обхванат от пламъци и да не изгаряш. Онзи, който в излишък задоволява плътта си с храна, сън и покой, как да задържи нещо духовно във вниманието и намеренията си? Да се откъсне от земята, да влезе в съзерцание на невидимите неща и да се стреми към тях за него е също толкова трудно, колкото за стара, изтощена птица да се вдигне от земята.

Постът е да не ядете до насита, а да оставате малко гладна, та нито мисълта, нито сърцето да бъдат обременявани.

Постът е външно дело. Той трябва да се предприема по изискването на вътрешния живот.

Постът не е цел, а средство. По-добре е в това отношение да не се обвързвате с неизменно правило, като с окови, а кога така, кога иначе, само че без отстъпки и самосъжаление, но и без

жестокост, довеждаща до изтощение.

“Викай високо – казва Господ на свети пророк Исаия – не се въздържай и посочи на народа Ми беззаконието му”. Какво направили хората? “Те всеки ден Ме търсят, желаят да се приближат към Бога”. Но нима в това има грях? Та нали това и трябва да правят. Да, но работата е там, че го правят не така, както подобава. Надяват се да преуспеят в търсенето си само с пост и нерадеят за делата на правдата и любовта. И постът Ми е приятен, казва Господ, но само такъв, когато, смирявайки тялото си, прощават обидите и дълговете, хранят гладните, въвеждат в дома си бездомните, обличат голите. Когато всичко това го има в поста, тогава търсенето Ми и приближаването към Мене ще бъде успешно; “тогава твоята светлина ще се яви като зора... и слава Господня ще те придружава. Тогава ти ще позовеш – и Господ ще чуе, ще извикаш – и Той ще каже: ето Ме!... и Господ ще ти бъде винаги водач (Ис. 58:1-11).

Автор: Св. Теофан Затворник

Източник: pravoslavieto.com

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 05.06.2015

На 05.06.2015 отбелязваме паметта на

Преп. Петър Корицки

Житие на Преп. Петър Корицки

[ЖИТИЕ НА ПРЕПОДОБНИ ПЕТЪР КОРИЦКИ - 05062015](#) > [Житие на Преп. Петър Корицки](#)

СУЕВЕРИЯ СРЕД ДНЕШНИТЕ ХРИСТИЯНИ

Суеверия, свързани с паленето на свещи (и кандила)

„Чистият восък на свещта означава чистотата и незлобливостта на хората, които го принасят в църква. Той се принася в знак на нашето разкаяние за упорството и самоволството ни.”
Св. Симеон Солунски (†1429)

Бог несъмнено благоволи към паленето на свещи, кандила с елей и каденето с тамян, което се вижда в Св. Писание и Св. Предание. Потвърждение на това е и слизането на Благодатния огън всяка година, в Йерусалим на Гроба Господен, в храма „св. Възкресение Христово”. Паленето на свещи е угодно на Бога, особено, когато е свързано с искрена молитва. Само, че за огромно множество наши съвременници „християнската” им вяра се свежда само и единствено до запалването на свещ в храма. Това се превръща в център на тяхното благочестие. Целта на християнската вяра и живот е цялостно очистване и преображение на човека чрез Божиата благодат. Паленето на свещи не е някакъв изключителен духовен подвиг, а е само едно малко приношение към Бога. Многобройни са духовните усилия, които човек трябва да върши през целия си живот, за да може истински да възлюби Господа с цялото си сърце и душа, а ближния като себе си.

Ето и някои от по-известните суеверия:

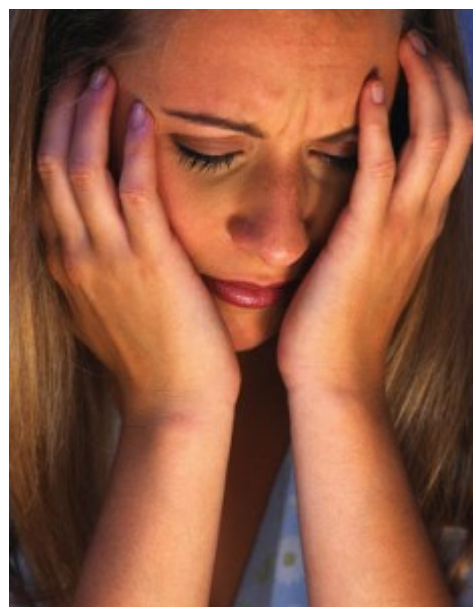
- не трябва да се пали свещ от друга свещ, за да не вземем чужди грехове
- ако свещта ни внезапно изгасне може да ни сполети беда
- трябва да стоим със запалена свещ точно под купола на храма
- ако изгасят свещта ни, преди да е изгоряла докрай Бог няма да чуе молитвата ни и пр.

„Начало на добрия път е – да се върши правда; това е по-угодно пред Бога, нежели да се принасят жертви ” (Притчи 16:5), *„да пазиш правда и правосъдие е по-угодно на Господа, нежели жертва ”* (Притчи 21:3). Целият ни живот трябва да бъде една добре изправена и огнена свещ посветена на Бога. В Библията пише за това как Моисей чул гласа на Господа, Който му казал: *„Моисее, Моисее! Кажу на своя брат Аарона да пали пред мене кандила денем и нощем; защото това е угодно на Мене и Ми е благоприятна жертва”* (ср. Числа 8:2). Ето защо св. Божия Църква е приела обичая да се палят в св. храмове и домовете на верните християни кандила пред св. икони.

След Христовото Възкресение и Възнесение не само човекът е осветен, но и тварната материя също може да бъде освещавана чрез Божиата благодат. Ето защо има описание на много случаи, когато вярващи християни са вземали елей от запалени кандила пред чудотворни икони, помазвали са себе и своите близки и са получавали изцеления на душите и телата си – чрез тварната материя те явно са получавали нетварното Божие благословение.

ЗА СЕМЕЙСТВОТО

Много съвременни семейства, живеещи както намерят за добре и отхвърлящи Божията помощ и Божието благословение, изпитват множество психични и морално-нравствени проблеми, нестабилност. Тези неуредици са в състояние да породят скандали, разводи, разбити детски съдби. Несговорното семейство е извор на неврози, болести, пьянства и дори на закононарушения. В семействата, в които нещата стоят малко по-добре, съпрузите често не знаят кой да бъде водещият, в името на какво да възпитават децата си и към какво да се стремят. Мъчително е да се гледа, как между съпрузите се натрупват раздразнение един към друг, злоба, недоволство от живота. Съпругеската вярност, християнският семеен начин на живот, примерите на благочестив семеен живот са за някои само отживелици от миналото, архаизъм.

За семейните неврози са написани и се пишат десетки статии, книги, дисертации. Фактите викат: всяко трето-четвърто семейство е в криза. „Обществеността бие тревога. 1994 година беше обявена за Международна година на семейството.

Хората се обръщат с нелеки проблеми към психотерапевтите за семейни психологически консултации. Те са жадни за съвети, „рецепти“ за щастие. Неведнъж ми се е случвало да наблюдавам, че препоръките на тези от специалистите, които явно нямат понятие за духовност, изглеждат примерно така: „Прекарвайте повече време поотделно“, „Бъдете похитри“; „Намерете си любовница (любовник)“. За да не се създават „излишни проблеми“ в семейството, на хората им се препоръчва да планират раждаемостта чрез най-коварни методи, та чак до аборти. А освен това по телевизията и във вестниците показват маса гнусотии: порнография, насилие, магия, магьосничество... всичко това е скверно.

Убеден съм, че човек не може да помогне на човека, ако няма собствени духовни ценности. Защото *нима може слепец слепеца да води? Не ще ли паднат и двамата в яма?* (Лук. 6:39). Както справедливо пише свещеникът и психологът отец Борис Ничипоров „... педагозите и психолозите, които сами не се подвизават в преобразяването на омразата, униинето, раздразнителността, гордостта и др. – не могат да помогнат на нито един човек.“

Без Божията помощ семейството не може да построи добри отношения! Само вървейки към Бога, възлюбвайки се един друг заради любовта към Бога, семейството намира истинско щастие и пълнота на битието. Това се доказва от живота, потвърждава се от историята. Чрез вяра, покаяние, съвместни молитви, християнско възпитание на децата и взаимна любов съпрузите вървят към главната цел – Царството Божие.

Професорът богослов С. Троицки пише следните редове в книгата си „Християнска философия на брака“: „Апостол Павел сравнява взаимните отношения между мъжа и жената именно с отношенията между лицата на Светата Троица. Както Бог-Отец е глава на Христа, така и мъжът е глава на жена си (Кор. 11:3). Както Христос е *сияние на славата и образ на битието* на Бог-Отец (Евр. 1:3), така и *жената е слава на мъжа* (1 Кор. 11:7).

Климент Александрийски нарича семейството, както и църквата, дом Господен, а Йоан Златоуст направо нарича семейството „малка църква“.

Епископ Теофан Затворник учи, че семейството устройва своето „външно благосъстояние за вътрешното“.

Вече споменах за абортите. Абортът – това е тежък грях на убийство на дете в утробата на майката. През 1993 година официалната статистика регистрира в Русия около четири милиона аборта. Знае ли майката, убивайки детето, че на 18-ия ден то вече е отваряло уста, на 20-ия ден сърцето му е започнало да бие, на 27-ия ден детенцето е имало ръчички и краченца, през 6-ата гестационна седмица у зародиша се забелязва работа на мозъка, а през 11-ата – 12-ата гестационна седмица плодът чувства допир?!

Иска ми се да приведа главните мисли на обръщението на Патриарх Алексий II към участниците в Международния конгрес „Любов, живот, семейство“, който се проведе през май 1994 година: *Който приеме едно такова дете в Мое име, Мене приема* (Мат. 18:5) – така нашият Господ Иисус Христос посочил на Своите ученици и последователи великото достойнство на всяко дете пред Божиите очи, колкото и малко и безпомощно да е то на първо време. Заедно с тази заповед на християните се посочва и тяхното най-главно предназначение в този свят – грижата за духовното и телесното развитие на подрастващото поколение. Божественото Откровение ясно говори за това, че детето, намиращо се в майчината утроба, в пълна мяра притежава същото богоподобие, каквото притежава и всеки друг човек, а неговото формиране е проява на Божествения творчески план. Пророк и псалмопевец Давид, обръщайки се към Господа Бога, говори за това така: *ти си устроил моята вътрешност и се ме изтъкал в майчината ми утроба. Славя Те, защото съм дивно устроен. Дивни са Твоите дела... Боже, и колко е голям техният брой* (Пс. 138:13, 14, 17). Детераждането се показва в светлината на Откровението като велико Божие благословение към човешкия род.“

Има още един сложен проблем – юношеската възраст. Обикновено под нея разбират възрастта от 14 до 18 години. Подразбира се, че тя представлява някакъв преходен етап между детството с неговата пълна зависимост от възрастните и способността за самостоятелен живот. Неслучайно наричат тази възраст „трудна“: търсене на себе си, формиране на характера и т.н. Преходът от закриляното детство (опекунството) към известна самостоятелност разголява и заостря в числото на останалите и слабите страни на личността на юношата.

Закономерен е следният въпрос: Може ли да се игнорират бурните неврохормонални промени в младия организъм, чиято вулканична сила преобразява юношата в мускулист мъж? Не влече ли тази биологична метаморфоза след себе си известни отрицателни последствия за обществото: жестокост и агресивност, криминални действия, опити за самоубийство, полови престъпления?

За православните хора отговорите на тези въпроси са очевидни. Биологичните изменения, колкото и интензивно да протичат, сами по себе си не могат да направят човека добър или лош, светец или престъпник, нравствен или безнравствен. Човекът – това е не толкова плът, колкото душа и дух. Юношата може да застане на пътя на греха, или когато не познава истинния Бог, или когато се отвръща от Него. Много зависи от примерите (често негативни), които юношата вижда във „възрастния“ живот. Бездуховността на родителите, пианството или аморалното им поведение са печални предпоставки за бъдеща бездуховност на юношата.

Навсякъде около нас е разпространен така нареченият атеистичен хуманизъм, който се изповядва от немалък брой родители, възпитаващи децата си. Той може да бъде сравнен с къща върху пясък, защото в дадения случай хората пренебрегват духовната основа. Духна вятър, и къщата... децата чуват забрани и увещания, но не им е ясно докрай защо не бива да лъжат или да вземат чуждото, защо е необходимо да слушат родителите си и много други неща. За Бога и за греха не разказват на дечицата. В училището, армията, техникума или института от този хуманизъм остава все по-малко и по-малко. „Съвест без Бога е ужас“ – написа Ф. М. Достоевски. Душа, неочистена чрез покаяние, става лош съветник. Опасно е да ѝ се вярва. Изводът е следният: възпитанието на децата в дух на истинско благополучие е невъзможно без вяра, без Господа Исуса Христа. Само от Божията благодат душата на човека се очиства, просвещава и вразумява.

Автор: Димитрий А. Авдеев, психотерапевт

Източник: „Православна психиатрия“

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 04.06.2015

На 04.06.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Митрофан, патриарх Цариградски

Житие на Св.Св. Митрофан, патриарх Цариградски

[ЖИТИЕ НА СВЕТИ МИТРОФАН, ПАТРИАРХ ЦАРИГРАДСКИ - 04062015>Житие на Св.Св. Митрофан, патриарх Цариградски](#)

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 192**, на Енорийски лист "**Благовестие**". Може да го намерите по долу*

[Енорийски лист Благовестие - брой 192](#)
